

Hun trives i begravelser og spiller blokkfløyte på huskonsserter. Musikeryrket byr på mange sider. Særlig når du har blokkfløyte som hovedinstrument. Det vet Ingeborg Christophersen mye om.

Med blokkfløyta under

armen

Huskonsert i Holmenkollåsen: Selskapet koser seg til tonene av «Telemann og hans venner» hjemme hos Sissel Brudevold. Ingeborg Christophersen spiller sammen med ensemblet Nattergal. Bak sitter Erik Skanke Høsøien (lutt og teorbø).

Foto: Nadia Frantsen (for Musikk-Kultur)

For å komme til galleriet i den gamle middelalderkirke på Nes-odden, må jeg klatre opp trappa i inngangspartiet. Ved orgelet gjør Ingeborg Christophersen (26) seg klar til å spille sørgemusikk. I halv stilling som kantor innebærer det spilling i to kirker, både Nes-odden og Gjøfjell. Begravelsen begynner om få strakser.

Men vent, skulle ikke hun spille blokkfløyte? Ingeborg smiler og peker. Fløytene er på plass, i egen koffert og innpakket i varmt ullstoff. For øvrig spiller hun både blokkfløyte og cembalo, dermed er ikke orgelspill noe problem.

ALLTID MUSIKK

Det er ingen tilfeldighet at Ingeborg valgte blokkfløyte som sitt instrument. Heller ikke at hun valgte å jobbe som kirkemusiker. Faren var organist, og moren var kateket. Hun føler seg hjemme i kirken. Etter utallige gudstjenester i barndommen, faller det naturlig å ta en kopp te på bakrommet. Hun er yngst av tre jenter som kom tett som hagl. Med en mor som elsket blokkfløyte var det duket for samspill over kjøkkenbordet. Hun avanserte fra sin første plastblokkfløyte som femåring, til en skikkelig tresopran da hun var seks. De tre jentenes vuggeviser var Bachs Juleoratorium og Haydns Skapelsen.

– Det var et triks for at de skulle få være i fred, ler Ingeborg, men verdsetter foreldrenes kvalitetsbevissthet.

FRILANSMUSIKER

Det er ikke enkelt å leve av å være blokkfløytist i Norge. Her har vi et anstrengt forhold til blokkfløyta, etter at generasjoner har forsøkt å blåse musikk ut av et uhyre vanskelig instrument på skolebenken.

– Når jeg forteller at jeg er blokkfløytist, får folk dette rare uttrykket i fjeset og samtalen stopper opp, forteller Ingeborg i et intervju med Musikk-Kultur.

Hun kom tilbake til Norge etter til sammen åtte år i Nederland og Danmark, og er frilansmusiker. Ingeborg spiller på huskonsert i private hjem, i offisielle tilstelninger, på teateroppsettinger, i

Operaen, pluss at hun underviser, både privat og på skoler. En hektisk tilværelse.

HUSKONSERT

Anne Myklebust Odland fra Musikk-Kultur var med Ingeborg på en huskonsert i Holmenkollåsen for en tid tilbake. Hun formidlet noe av sitt inntrykk på denne måten:

«Det må da være overdrevent det med blokkfløytas dårlige rykte», sier Ida Hydle, som er gjest på den private huskonserten hvor Ingeborg spiller med barokkensemblet «Nattergal».

Ingeborg mener det er verre.

Gjestene står i klynger med vinglass i hånden og prater – om private ting, men også om musikerne som de er nysgjerrige på. Når den offisielle delen av programmet er

over, går Ingeborg spillende rundt i stuene. Hun forteller gjerne en anekdote eller to, om Henrik den VIII, som etterlot seg en samling på 76 blokkfløyter, og om ungarske Anton Heberle, som designet blokkfløyte og spaserstokk i ett – csakanen. Det voksne publikumet nikker og ler lett. Tenorfløyta har hun lagt fra seg på tinnfatet på skatollet, men skal vi tro Ingeborg, er det ikke i alle selskaper blokkfløyta får hedersplass.

DYRE INSTRUMENTER

Kanskje kan blokkfløyta sammenlignes med en fiolin. En billig og dårlig fiolin gir ikke akkurat Stradivarius-lyd. Ei heller en blokkfløyte til 20 kroner. Ingeborgs fløyter er i all hovedsak laget i Australia.

– De bores ut der, men finslipes og justeres i København. Han som

INGEBORG CHRISTOPHERSEN:

- Utdannet i Nederland og Danmark.
- Master i blokkfløyte og cembalo.
- Spiller hovedsaklig tidligmusikk (1500-1800)
- Mottok Norsk Tonekunstner Samfunds ærespris «Årets musiker» i 2003.
- Gjennombrudd i «Kjempesjansen» på tv i 2006.

Kirkekaldt: Det blir kjølig på kirkegalleriet. Ingeborg må passe på fingrene. Det gjør hun med pulsvanter og tjukk-votter.

Innlevelse: Ingeborg Christophersen spiller med konsentrasjon og innlevelse, om det er orgel, cembalo eller blokkfløyte. Hun trives i den lille middelalderkirka på Nesodden. Foto: Sissel M. Rasmussen

gjør «voicingen» kjenner mine preferanser og vet hvilken klang jeg ønsker, forteller Ingeborg. Fløyten tilpasses hennes fingre, og er laget 100 prosent til henne.

– Det er «blokken» i fløyten som er med på å lage klangen, forklarer hun: Alle andre blåseinstrumenter har en større grad av luftmotstand i seg. Blokkfløyta er veldig krevende å spille på, fordi det er så lite motstand at det krever ekstrem finmotorikk i pustesystemet å spille rent og ha en god klang. Enhver spenning i halsen påvirker klangen.

Ikke veldig egnet som begynnerinstrument i barneskolen, kanskje?

– De fløytene vi fikk var grusomme, billig skrap med forferdelig lyd, slår Ingeborg fast.

FRA DET ENE TIL DET ANDRE

Om noen dager skal Ingeborg spil-

le i den finske ambassaden. Hennes vikariat i Blokkfløytistene Uranienborg, hvor også hun har vært elev, er snart over. Oslo musikk- og kulturskole har tre egne blokkfløytelærere, og det finnes to blokkfløyteorkestre i Oslo, ett ved Uranienborg, og ett ved St. Sunniva.

Noen uker tidligere befant Ingeborg seg blant helt andre elever – på en skole i Bangladesh, som drives med støtte fra Redd Barna. Hun besøkte den norske ambassadøren i Dhaka og ble invitert til å spille for barna.

– Det er mange foreldreløse barn på denne skolen. De satt på steingolvet i en time mens jeg spilte, men øynene deres strålte av begeistring. Jeg kommer kanskje aldri til å oppleve noe slikt igjen. De spurte om jeg kommer til å huske dem. Jeg kommer aldri til å glemme dem, sier Ingeborg beveget.

Hun blir snart å finne i Oslo Domkirke, mens neste prosjekt er spillejobb i Operaen, under oppsettinga av Monteverdis «Ulysses vender hjem» i mai. Innimellom er hun i Budapest, så tre søndager på rad på Nesodden.

Ingeborg er vokst opp et steinkast fra lysløypa, nærmere bestemt på Vestli, i Oslo.

– Et fantastisk sted. Tenk deg, vi var en familie på fem, hvor alle spilte. Den eneste klagen vi har fått fra naboen er at: «Nå ble det for lite Bach her!»

AND BACK AGAIN

Kisten er på plass foran alteret. Solisten kommer opp på galleriet. Ingeborg hilser gledesstrålende.

– Deg så jeg sist med syriner i håret!

Det viser seg at de har gått på Barratt Due musikkinstittutt samtidig. Mads Wighus er operasan-

ger og tar blant annet frilansoppdrag som begravelsessanger. Det er mye prøvesynging. Siste store rolle var som Papageno i Tryllefløyten på Operaen.

Mads forteller hvordan han tolker sangen og Ingeborg nikker og smiler: – Litt som en full sjømann?

– Det er kjølig her inne. Ingeborg varmer fløyta under armen, drar på seg stripepulsvanter og tvinnet et svart ullsjal over skuldrene.

Mads venter og gjesper. Småbarnsfaren er litt trøtt. Ingeborg vrir seg på stolen og drar tjukkvotter i selbumønster over pulsvantene. Urensa garn fra Færøyene, opplyser hun. De lukter fremdeles sau, tre år etter turneen på Færøyene.

Så kommer den siste sangen: Deilig er jorden. Selv om vi er i mars.

sissel.rasmussen@lomediamedia.no